

OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA SÉRIE PERCY JACKSON

DCÉRA HLBÍN

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Dcéra hlbín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Dcéra hlbín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SÉRIE OD RICKA RIORDANA:

Percy Jackson

Kronika Cartera Kana

Bohovia Olympu

Magnus Chase a bohovia Asgardu

Apolónov pád

DCÉRA HLBÍN

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Daughter of the Deep*

Text copyright © 2021 by Rick Riordan

Cover illustration © Khadijah Khatib, 2022

Cover design by Puffin.

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited.

Translation © Petra Kýšková, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2657-3

ISBN e-knihy 978-80-566-2839-3 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2840-9 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2838-6 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Tvorivá síla prírody výrazne
prevyšuje deštruktívne pudy človeka.*

Jules Verne, *Dvadsaťtisíc míľ pod morom*

PREDHOVOR

Nedvíhajte hviezdicu za rameno

Vedeli ste, že viac ako osemdesiat percent oceánov je dosiaľ neprebádaných? OSEMDESIAT PERCENT, VÁŽENÍ! Možno práve v tejto chvíli si niekde nejaká morská panna a obrovský kalmár vedno pochutávajú na špagetách z rias a hýtajú, kedy si ľudstvo konečne uvedomí, že Atlantída bola iba zábavný park, ktorý sa dostal do poriadneho maléru. Ktovie?

Lenže pokým je také množstvo svetových morí neprebádané, neexistuje nikto, kto by sa k tomu mohol spoľahlivo vyjadriť. Mňa všetko neprebádané desí, preto je jasné, že oceán mi naháňa strach. Možno sa to začalo, keď som mala desať rokov – zdvihla som hviezdicu a po chvíli som zistila, že držím iba jej zvláštne sa zvinujúce rameno. Vtedy som ešte nevedela, že hviezdiciam ramená dorastajú. Myslela som si, že som vrah. Zviezla som sa na kolená a od hrôzy som sa rozplakala. (PREKLÍNAM ŤA, MOJA DO NEBA SIAHAJÚCA SILA! TAKÉ NEVINNÉ STVORENIE... A JE PO ŇOM! NEMALA BY SOM PRESTAŤ CHODIŤ NA TELOCVIK?)

Lenže čím viac ma niečo desí, tým viac som tým posadnutá. A od toho osudného stretnutia s hviezdicou som si oceán s jeho zvláštnymi obyvateľmi – áno, mám na mysli vás, čudesné ostnatokožce – zafixo-

vala v hlave ako miesto nepoznanej sily, nepredstaviteľnej krásy a nevyužitého potenciálu.

Dcéra hlbín od Ricka Riordana presne vystihuje všetky stránky tejto posvätnej úcty a hrôzy.

Ak si túžite prečítať príbeh, z ktorého sa vám rozbúcha srdce, ktorý vám vyrazí dych množstvom zvrátov a zápletiiek a nasadí vám do hlavy chrobáky v podobe rozkošných, dômyselných a možno aj krvilačných škoricových slimákov (joj, vlastne aj obrovského tvora z hlbín, ktorý v skutočnosti iba túži po láske), potom toto všetko a ešte viac nájdete na stránkach knihy, ktorú máte pred sebou.

Všetko sa to začína dvoma konkurenčnými školami a tragickou udalosťou, po ktorej sa trieda prvákov z elitnej Hardingovej-Pencroftovej akadémie ocitne na vražednej výprave za objavením tajomstva technológie, ktorá by dokázala zmeniť svet. Po celý čas, keď táto partia prekonávala nástrahy supermodernej techniky, riešila podmorské hádanky a plánovala vojenskú taktiku, som bola ako na ihlách. Vďaka tomu som sa ja *sama* cítila o čosi múdrejšia, hoci som celý deň preseдела nad knihou, zababušená v mäkkej deke.

Nenapadá mi lepší kapitán, ktorý by mal veliť tomuto dobrodružstvu, než úžasná Ana Dakkarová. Ana je presne taká, aká som túžila byť ja vo svojich pätnástich rokoch. Nebojácna, múdra, jazykový génius, kamarátka delfína menom Sokrates a – čo bolo pre mňa ako romanticky založené dospievajúce dievča najdôležitejšie – zatažená dedičstvom po predkoch, ktoré sa stalo legendárnym.

Totíž, aby ste vedeli, Ana patrí k posledným potomkom kapitána Nema, a práve tým sa všetko komplikuje. Ako príslušníčka rodu Dakkarovcov má do činenia nielen s dedičstvom, ktoré by mohlo zmeniť úroveň technologických poznatkov celého ľudstva, ale bojuje aj so zásadnejšími otázkami, napríklad s tým, čo nám druhí dlhujú a čo my dlhujeme ostatným. Keď vás sleduje celý svet, je ľahké robiť správne rozhodnutia, ale hlboko pod hladinou, kam nedosiahne slnko, budete možno nútení konať tak, ako by ste nikdy nečakali...

Podľa mňa tento príbeh pripomína oceán. Je rovnako očarujúci a zároveň desivý, a nech sa naň pozeráte z ktorejkoľvek strany, je bezvýhradne úžasný. Užite si ho! A neprejedzte sa pri čítaní škoricovými slimákmi.

Roshani Chokshi

ÚVOD

Moje podmorské putovanie sa začalo vo vnútrozemskom Bologni v Taliansku v roku 2008. Bol som tam na veľtrhu detských kníh, krátko pred vydaním svojich titulov *Percy Jackson and the Olympians: The Battle of the Labyrinth* (*Percy Jackson: Bitka o labyrint*) a *The 39 Clues: The Maze of Bones*. Zúčastnil som sa pracovného obeda v istej suterénnej reštaurácii, na ktorom bolo približne štrnásť zástupcov vrcholového manažmentu vydavateľstva Disney Publishing, kde sa riaditeľ divízie na mňa obrátil s otázkou: „Rick, existuje niečo z duševného vlastníctva Disney, o čom by ste chceli písať?“ Bez váhania som odvetil: „*Dvadsaťtisíc míľ pod morom*.“

Trvalo dvanásť rokov, kým som bol pripravený zhostiť sa tejto témy, no moju verziu príbehu práve držíte v rukách.

Kto je Nemo? (Nie, nehovorím o tej animovanej rybke.)

Ak náhodou nepoznáte kapitána Nema, tak vedzte, že je to postava, ktorú stvoril francúzsky spisovateľ Jules Verne v 19. storočí. Písal o ňom v dvoch románoch: *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* (1870) a *Tajomný ostrov* (1875). Nemo v nich velí *Nautilusu*, najmodernejšej ponorke na svete.

Kapitán Nemo bol múdry, vzdelaný, zdvorilý a rozprávkovbohatý. Lenže zároveň aj zlostný, zatrpknutý a nebezpečný. Predstavte si kombináciu Brucea Waynea, Tonyho Starka a Lexa Luthora. Nemo, predtým známy ako knieža Dakkar, bojoval proti britskej koloniálnej vláde v Indii. Briti mu z pomsty zabili manželku aj deti, a to bol začiatok príbehu superzločinca a zároveň superhrdinu. Vybral si meno Nemo, čo po latinsky znamená *nikto*. (Pre fanúšikov gréckych mýtov: je to slovná hračka a odkaz na Odysea, ktorý sa predstavil kyklopovi Polyfémovi ako Nikto.)

Kapitán Nemo zasvätil zvyšok svojho života terorizovaniu koloniálnych európskych mocností na šírych moriach, potápal a likvidoval ich lode a držal posádky v strachu pred nezadržateľným „morským netvorom“ *Nautilom*.

Koho by nelákala taká moc? Vždy keď som ako malý skočil do nejakého jazera či bazéna, predstavoval som si, že som kapitán Nemo. Mohol som beztriestne potápať nepriateľské lode, nepozorovane putovať po celom svete, skúmať hlbiny, kam sa nikdy nikto nedostal, objavovať úchvatné ruiny a poklady nevyčísliteľnej hodnoty. Mohol som sa ponárať do vlastnej tajnej ríše bez povinnosti návratu do sveta nad hladinou (čo je vlastne dosť hrozná predstava). Keď som sa potom pustil do písania kníh o Percym Jacksonovi, Poseidonovom synovi, samozrejme, že som z neho urobil morského poloboha práve vďaka svojmu dávnemu snívaniu o kapitánovi Nemovi.

No, aby som bol úprimný, ako malému sa mi Vernove romány zdali dosť rozvláčne. Páčili sa mi však strýkove staré ilustrované vydania a miloval som Disneyho filmovú verziu *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* – dokonca aj tie lacné scény, keď Kirk Douglas tancuje a spieva a ten obrovský gumový kalmár zaútočí na plavidlo. Až keď som bol starší, došlo mi, aké košaté a prepracované sú tie príbehy. Nemo bol ešte zaujímavejší, než som si uvedomoval. A v tom príbehu som začal vidieť nenápadné miesta, kde Verne nechal priestor na možné pokračovanie...

Prečo je kapitán Nemo stále zaujímavý?

Verne patril k prvým autorom science-fiction. Optikou 21. storočia je možno ťažké doceniť, aké revolučné boli jeho myšlienky, ale vybájl si technológiu, ktorá neuzrela svetlo sveta ešte ďalšie stovky rokov. Ponorka s nezávislým pohonom, ktorá dokáže nepretržite krúžiť po svete a nikdy nemusí pristáť, aby doplnila zásoby? Nemožné! V roku 1870 boli ponorky ešte super čerstvé vynálezy, nebezpečné plechovky, od ktorých sa skôr očakávalo, že vybuchnú a zahubia všetkých na palube, než že zvládnu oboplávať Zem. Verne napísal aj román *Cesta okolo sveta za osemdesiat dní*, a to v čase, keď bolo niečo podobné nepredstaviteľné, a *Cestu do stredu Zeme*, čo bol počin, na ktorý sú technológie ešte aj dnes krátke. Lenže ktovie, čo príde jedného dňa?

Najlepšia science-fiction dokáže ovplyvniť pohľad ľudí na budúcnosť a Jules Verne to vedel lepšie než ktokoľvek iný. Vtedy v 19. storočí načrtoľ, čo *by bolo* možné, a ľudia jeho víziu splnili. Keď sa dnes hovorí o tom, ako rýchlo zvládne lietadlo alebo loď prejsť okolo sveta, ako meradlo sa vždy berie *Cesta okolo sveta za osemdesiat dní*. Osemdesiat dní na také putovanie kedysi predstavovalo šialene krátky čas. Dnes to zvládneme za necelých osemdesiat hodín lietadlom a za necelých štyridsať dní po mori.

Vernova *Cesta do stredu Zeme* inšpirovala celé generácie speleológov k prieskumu jaskynných systémov a geoinžinierov podnietila, aby sa zamerali na prebádanie fungovania jednotlivých vrstiev zemskej kôry.

Vďaka kapitánovi Nemovi sa do popredia dostala aj otázka významu mora pre budúcnosť planéty. Vieme, že väčšinu povrchu Zeme pokrýva voda a osemdesiat percent oceánu je *dosiaľ* nepreskúmaných. Pochopenie, ako využiť silu mora a ako žiť *spolu* s ňou v kontexte klimatických zmien, môže byť kľúčovým momentom pre prežitie ľudstva. Verne to všetko do svojich románov zahrnul.

Nemo a jeho posádka dokázali byť sebestační, nemuseli sa pevniny ani dotknúť. More im dávalo všetko, čo potrebovali. V románe *Dvaťtisíc míľ pod morom* Nemo hovorí Aronnaxovi, že *Nautilus* funguje

výhradne na elektrinu a všetku energiu čerpá z oceánu. V *Tajomnom ostrove* Cyrus Harding (v slovenskom preklade Vernovho románu Cyrus Smith) uvažuje, že keď sa minie uhlie, ľudia sa naučia získavať energiu z bohatých zásob vodíka v oceáne. To je cieľ, o ktorý sa usilujeme *dodnes*, a je to jeden z dôvodov, prečo som dospel k záveru, že Nemo musel odhaliť tajomstvo studenej fúzie.

V knihe *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* Nemova posádka používa elektrické leidenské zbrane, účinnejšie a elegantnejšie než tie bežné. Vďaka množstvu lodných vrakov, ktoré vyplienila, disponuje takmer neobmedzeným bohatstvom. Odhalila tajomstvá podmorského poľnohospodárstva, preto jedlo pre posádku nepredstavuje nijaký problém. A hlavne, všetci sú *slobodní*. Neplatia pre nich zákony žiadnej krajiny, môžu plávať, kam sa im zachce. Nezodpovedajú sa nikomu okrem Nema. Či je to dobré, alebo zlé... no, bude záležať na tom, čo si myslíte o Nemovi!

Dôležitosť mora, dôležitosť vidiny nových technológií – to sú presvedčivé dôvody, prečo čítať Verna aj dnes. Treba však vziať do úvahy ešte jednu zásadnú vec. Verne stvoril kapitána Nema z indického kniežaťa, ktorého ľud trpel pod útlakom európskeho kolonializmu. Jeho postava sa dotýka tém, ktoré sú dnes rovnako závažné, ako boli za Vernových čias. Ako si získate pozornosť a vplyv, keď vám spoločnosť tieto privilégia upiera? Ako bojovať s nespravodlivosťou? Kto môže písať historické knihy a určovať, kto sú „tí dobrí“ a kto „tí zlí“? Nemo bol vyvrhel', rebel, génius, vedec, výskumník, pirát, džentlmen, „archanjel pomsty“. Bol to komplikovaný človek a vďaka tomu je čítanie o ňom také pútavé. Fascinovala ma predstava posunúť jeho odkaz do 21. storočia a napísať, čo by po toľkých rokoch mohlo postretnúť jeho potomkov.

Čo by ste urobili vy, keby ste mohli veliť mocnému *Nautilusu*? Dúfam, že vás *Dcéra hlbín* privedie k úvahám o vlastných dobrodružstvách, rovnako ako Jules Verne priviedol mňa. Pripravte sa na zostup pod hladinu. Klesáme do hlbín!

Rick Riordan

HARDINGOVA-PENCROFTOVA AKADÉMIA

ODBOR DELFÍNI

komunikácia, výskum, kryptografia, kontrašpionáž

ODBOR ŽRALOCI

velenie, boj, zbraňové systémy, logistika

ODBOR HLAVONOŽCI

inžiniering, aplikovaná mechanika, inovácie, obranné systémy

ODBOR KOSATKY

medicína, psychológia, vzdelávanie, morská biológia,
kolektívna pamäť

PRVÝ ROČNÍK
HARDINGOVEJ-PENCROFTOVEJ AKADÉMIE

ODBOR DELFÍNI

Ana Dakkarová, prefektka

Lee-Ann Bestová

Virgil Esparza

Halimah Nasserová

Jack Wu

ODBOR ŽRALOCI

Gemini Twain, prefekt

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensenová

Eloise McManusová

ODBOR HLAVONOŽCI

Tia Romerová, prefektka

Robbie Barr

Nelinha da Silvová

Meadow Newmanová

Kay Ramsayová

ODBOR KOSATKY

Franklin Couch, prefekt

Ester Hardingová

Linzi Huangová

Rhys Morrowová

Brigid Salterová

PRVÁ KAPITOLA

S dňami, ktoré vám obrátia život naruby, je to vždy tak.

Začnú sa ako všetky ostatné a vám ani nenapadne, že váš život sa chystá rozpadnúť na milión roztrasených kúskov hrôzy. A potom je už neskoro.

Posledný piatok prvého ročníka na akadémii som sa zobudila v internátnej izbe o piatej ráno ako vždy. Potichu som vstala, aby som nezobudila spolubývajúce, prezliekla sa do bikín a zamierila k oceánu.

Milujem školský areál v skorých ranných hodinách. Biele betónové fasády budov sa s vychádzajúcim slnkom menia na ružové a tyrkysové. Trávnatá plocha nádvoría je prázdna, výnimkou sú len čajky a veвериčky, večne bojujúce o zvyšky omrvíniiek, ktoré tu zostali po nás študentoch. Vzduch vonia po morskej soli, eukalypte a čerstvých škoricových slimákoch, ktoré pre nás chystajú v jedálni. Z chladného juhokalfornského vetriika mi na rukách a nohách naskakuje husia koža. V takýchto chvíľach sa mi ani nechce veriť, že mám to šťastie a môžem študovať na Hardingovej-Pencroftovej akadémii.

Samozrejme, tento víkend musím zvládnuť skúšky. Možno ma s hanbou vylejú alebo zomriem zamotaná do siete na dne nejakej pod-

morskej prekážkovej dráhy... Čo už, vždy je to lepšie, než riešiť nejaký jednotný štátny test s miliónom otázok s viacerými možnosťami.

Kráčam po štrkovom chodníku vedúcom k oceánu.

Ani nie sto metrov za budovou vojenského námorníctva sa útes zvažuje do Pacifiku. Hlboko dolu biely príboj čerí oceľovomodré more. Vlnobitie robí rámus a jeho ozvena sa rozlieha naprieč celým oblúkom zálivu ako chrápanie obra.

Na kraji útesu ma čaká môj brat Dev. „Meškáš, Ana Banana.“

Vie, že neznášam, keď ma tak volá.

„Raz ťa z toho útesu *fakt* zhodím,“ upozorním ho.

„Pokojne to môžeš skúsiť.“ Keď sa Dev vyškiera, trochu pritom škúli, akoby mu zaliehalo v jednom uchu. Ostatným dievčatám sa to zdá rozkošné, mne však nie. Tmavé vlasy mu vpredu trčia, takže vyzerá ako morský ježko. Tvrdí, že je to jeho „štýl“. Podľa mňa je to jednoducho preto, lebo spáva s vankúšom na tvári.

Oblečenú má ako zvyčajne školskú kombinézu so strieborným žralokom na prsiach, symbolom svojho odboru. Dev si myslí, že som cvok, keď sa potáпам v bikinách. V toľkých veciach sa hrá na tvrďasa, ale pokiaľ ide o studenú vodu, je ako malý.

Pred potápaním sa trochu rozcvičíme. Toto miesto je na kalifornskom pobreží jedno z mála, kde sa dá skočiť do mora a nerozdrúzgať sa na skalách. Útes je kolmý a padá rovno do hlbokého zálivu.

Takto zarána tu vládne ticho a pokoj. Dev má síce ako kapitán odboru povinnosť nad hlavu, ale na náš ranný rituál si vždy nájde čas. To sa mi na ňom páči.

„Čo si dnes priniesol Sokratovi?“ zaujíma ma.

Ukáže na trávnu, kde ležia dva lesknúce sa kalmáre. Ako mazák má prístup ku krmivu určenému pre akvárium. To znamená, že môže von prepašovať dobroty pre nášho kamaráta zo zálivu. Kalmáre merajú od chvosta po chápadlá asi tridsať centimetrov, sú strieborno-hnedé ako zoxidovaný hliník a slizké. *Loligo opalescens*. Dĺžka života šesť až deväť mesiacov.

Nedokážem ten prúd informácií v hlave vypnúť. Na toto nás naša profesorka morskej biológie doktorka Farezová veľmi dobre vytrénovala. Naučíte sa pamätať si každý detail, pretože všetko, doslova *všetko* sa objaví v jej testoch.

Sokrates má pre kalmára iný názov. Preňho sú to raňajky.

„Fajn.“ Vezmem si jedného kalmára, ešte studeného z chladničky, druhého podám Devovi. „Pripravený?“

„Počkaj, skôr než tam skočíme...“ Nasadí vážny výraz. „Chcel by som ti niečo dať.“

Neviem, či hovorí pravdu, alebo nie, zakaždým mu však naletím. Len čo sa naňho sústredím, obráti sa a skočí z útesu.

Zahreším. „Ty odporný malý...“

Kto je vo vode prvý, má väčšiu šancu, že nájde Sokrata.

Zhlboka sa nadýchnem a vrhnem sa za ním.

Skoky z útesu sú pre mňa vždy bombastické. Rútim sa z výšky troch poschodí, v ušiach mi sviští vietor a adrenalín, potom sa zapichnem do studenej vody.

Vychutnávam si šok, ktorý to spôsobí telu: prudký chlad, štipanie soli v rankách a odreninách. (Ak študujete na našej akadémii a nemáte ranky a odreniny, určite ste v bojových lekciách švindľovali.)

Rozožením húf ostriežikov – desiatok oranžovo-bielych bojovníkov s volánmi plutiev, pripomínajúcich punkrockové koi kapry. Ich drsný vzhľad je iba pretváрка, hneď sa rozpráchnu ako krdel' sliepok. Desať metrov pod sebou zazriem mihotajúci sa vír Devovej bublinovej stopy. Postupujem za ňou nadol.

Môj rekord v pokojovej výdrži pod vodou na jeden nádych je päť minút. Pri plávaní to, samozrejme, tak dlho nezvládnem, ale aj tak som tu vo svojom živle. Na súši má Dev výhodu, je silnejší a rýchlejší. Pod vodou však môžem staviť na svoju výdrž a obratnosť. Aspoň si to nahováram.

Brat sa vznáša nad piesočným dnom v tureckom sede, akoby tu už celé hodiny meditoval. Kalmára drží za chrbtom, pretože Sokrates

už dorazil a šťuchá ho do prs, ani keby chcel povedať: *No tak, ja viem, čo pre mňa máš.*

Sokrates je nádherný živočích. A to nehovorím iba preto, lebo študujem v odbore delfíni. Je to mladý samec delfína skákavého, má necelé tri metre, sivomodrú kožu a výrazný tmavý pruh cez chrbtovú plutvu. Viem, že sa *naozaj* neusmieva. Má tú svoju dlhú tlamu jednoducho tak tvarovanú. No aj tak mi pripadá neuveriteľne rozkošný.

Dev vytasí kalmára, Sokrates po ňom chňapne a celého zhltnie. Brat sa na mňa zaškerí, od pier mu odpláva bublina. Ten výraz hlása: *Ha-ha, náš delfín ma má radšej.*

Ponúknem Sokratovi svojho kalmára. Teší sa z duple, dovoľí mi poškrabkať ho na hlave, hladkej a pevnej ako vodný balón, potom na prsných plutvách. (Delfíny milujú škrabkanie na prsných plutvách.)

Vzápätí urobí niečo nečakané. Vztyčí sa a šťuchne ma zobcom do ruky. Už viem, že to gesto znamená niečo ako: *Podíme!* Alebo: *Rýchlo!* Obráti sa, odpláva a brázda šcerenej vody za jeho chvostom mi preplieska tvár.

Pozerám sa za ním, kým nezmizne v šere. Čakám, že sa vráti. Nič. Nechápem to.

Nie sme zvyknutí, aby sa nakrmlil a odplával. Rád s nami trávi čas. Delfíny sú od prírody spoločenské. Väčšinou nás odprevadí k hladine, skáče nám nad hlavami alebo sa s nami hrá na naháňačku, bombarduje nás pískaním a cvakaním – znie to ako otázky. Preto ho voláme Sokrates. Nikdy na nič neodpovie, iba sa pýta.

Lenže dnes vyzerá rozčúlený... priam ustarostený.

Periférne vnímam modré svetlá bezpečnostnej siete, ktoré sa tiahnu ústím zálivu – žiariaci diamantový vzor, na ktorý som si za posledné dva roky už zvykla –, a všimnem si, že svetlá zhasnú a vzápätí sa opäť rozsvietia. Toto som nikdy predtým nevidela.

Pozriem na Deva. Zdá sa, že si ten výpadok nevšimol. Ukáže smerom nahor. *Kto tam bude skôr?*

Vyrazí k hladine a nechá ma dolu v obláčiku piesku.